

کتاب: رشد در خداوند نوشته: هومر دونکن مترجم: ط. میکائیلیان

فصل پنجم: مطالبی درباره گناه

حقیقت عالی و بزرگی که باید بدانیم این است که چون عیسی به خاطر گناهان ما تنبیه شده است ما دیگر برای آن‌ها مسئولیتی نداریم. پولس رسول میفرماید: لیکن جائی که گناه زیاد گشت فیض بینهایت افزون گردید. (رومیان ۵ : ۲۰). آیا معنی این جمله این است که هر چه بیشتر گناه کنیم فیض خدا بیشتر میشود؟ خیر، هرگز! مسیح نه فقط برای گناهان ما مرد بلکه برای خود ما نیز جان داد. وقتی او مرد ما هم با او مردیم. با او مصلوب شدیم (رومیان ۶ : ۶). باید این حقیقت را با ایمان قبول کنیم زیرا کتاب مقدس این طور میگوید: از کجا میدانیم که مسیح به خاطر گناهان ما مرد؟ یگانه منبع اطلاع ما کتاب مقدس است. به همان طریق میتوانیم بفهمیم که طبیعت قدیمی و گناهکار ما با مسیح مصلوب شد زیرا کتاب مقدس این طور میگوید (غلاطیان ۲ : ۲۰). چون با مسیح مصلوب شده ایم خدا به ما دستور میدهد که خود را برای گناه کردن مرده حساب کنیم ولی برای خدا زنده بشماریم (رومیان ۶ : ۱۱). پیش از این که نجات پیدا کنیم اعضای بدن خود را به گناه میسپردیم. ولی دیگر نباید این کار را بکنیم. بلکه باید اعضای بدن خود را به خدا بسپاریم (رومیان ۶ : ۱۳). تمام اعضای بدن ما باید به وسیله خدا اداره شود.

وقتی به فرمایش خدا ایمان میآوریم که فرمود انسانیت کهنه ما با مسیح مصلوب شد، در آن موقع میتوانیم او را اطاعت کنیم و خود را برای گناه مرده بشماریم و به وسیله خودداری از سپردن اعضای بدن خود به گناه تسلیم خدا شویم. در آن وقت متوجه این حقیقت خواهیم شد که گناه نمیتواند بر ما غلبه کند (رومیان ۶ : ۱۴). ممکن است گناه کنیم ولی گناه دیگر بر ما تسلط ندارد. دیگر به زندگی در گناه ادامه نخواهیم داد. ما از کلام خدا و هم چنین در نتیجه تجربیات شخصی متوجه شده ایم که حالا دارای دو طبیعت هستیم. هنوز هم آن طبیعت قدیمی را که پیش از نجات یافتن داشتیم حفظ کرده و به علاوه دارای طبیعت جدیدی شده ایم که طبیعت الهی است این دو طبیعت دائما با هم در جدال هستند. امیال جسمانی به خلاف روح است و امیال روح به خلاف جسم (غلاطیان ۵ : ۱۷). تا موقعی که دچار این وضع باشیم در زندگی گرفتار نشیب و فراز بوده در زندگی مسیحی شکست خواهیم خورد. مقصود و نقشه خدا برای ما این نیست. ما در مسیح پیروزی بیحدی داریم (رومیان ۸ : ۳۷). باید همیشه در مسیح مظفر باشیم (دوم قرننیان ۲ : ۱۴). به وسیله روح القدس باید اعمال جسم خود را نابود سازیم تا حیات مسیح در ما دیده شود (رومیان ۸ : ۱۳). وقتی متوجه شویم که با مسیح مردیم در شادی حیات او نیز شریک خواهیم بود. عیسی مسیح پیش از این که زنده شود اول مرد. من و شما نمیتوانیم از حیات او استفاده کنیم مگر این که در مرگ او سهیم باشیم.

اگر گناه کنیم

عیسی مسیح یگانه انسانی است که در جهان بدون گناه زندگی کرد. اگر گوئیم که گناه نداریم خود را گمراه میکنیم و راستی در ما نیست (اول یوحنا ۱ : ۸). هر چند بعد از مسیحی شدن باز هم گناه میکنیم ولی باید قدوسیت را در خدا ترسی به کمال برسانیم (دوم قرننیان ۷ : ۱). ما باید یاد بگیریم که چطور میتوانیم بر گناه غلبه کنیم و در زیر تسلط آن نباشیم وقتی مسیحی گناه میکند چه میشود؟ استدلال بشری به ما میگوید که وقتی يك نفر مسیحی گناه کرد نجات

خود را از دست میدهد و دیگر فرزند خدا نیست، ولی کتاب مقدس چنین چیزی نمیگوید وقتی يك نفر مسیحی گناه میکند شیطان بر او میخندد و او را برای گناهی که مرتکب شده سرزنش مینماید. یوحنا رسول به اعضای خانواده خدا چنین مینویسد (ای فرزندان من این را به شما مینویسم تا گناه نکنید و اگر کسی گناهی کند...) چه خواهد شد؟ آیا یوحنا میفرماید که اگر يك نفر مسیحی گناه کند نجات خود را از دست خواهد داد و باید دوباره نجات پیدا کند؟ نه خیر. یوحنا میفرماید: و اگر کسی گناهی میکند شفيعی داریم نزد پدر یعنی عیسی مسیح عادل (اول یوحنا ۲ : ۱).

وقتی عیسی بر روی صلیب جان داد برای چند گناه ما مرد؟ برای تمام گناهان ما مرد یعنی گناهان گذشته، گناهان زمان حال و حتی گناهان آینده زیرا وقتی او مرد تمام گناهان ما در زمان آینده قرار داشت. وقتی ما ایمان داران به مسیح، گناه میکنیم از فرزند بودن محروم نمیشویم بلکه صمیمیت ما با خدا از بین میرود. نجات خود را از دست میدهیم (مزمور ۵۱ : ۱۲). اتحاد خود را با مسیح از دست نمیدهیم ولی نزدیکی و مشارکت ما با او از بین میرود. کتاب مقدس به ما تعلیم میدهد که وقتی مسیحی گناه خود را اقرار کرد دوباره مشارکت و صمیمیتی را که با خدا داشت به دست میآورد. اگر به گناهان خود اعتراف کنیم او امین و عادل است نا گناهان ما را بیامرزد و ما را از هر ناراستی پاک سازد (اول یوحنا ۱ : ۹). کتاب مقدس هیچ گاه نمیگوید که باید گناهان خود را نزد کشیش اعتراف کنیم. فقط خدا میتواند گناه را بیامرزد باید گناهان خود را نزد او اعتراف کنیم. عده زیادی دعای خود را این طور تمام میکنند (گناهان و ناپاکیهای ما را که زیاد است به خاطر مسیح ببخش. آمین).

این اعتراف گناه نیست بلکه تکرار کلمات بیمعنی است. وقتی گناهان خود را اعتراف میکنیم، باید يك به يك به حضور خدا بیاوریم اعتراف به گناه معنیش این است که در مورد گناه خود با خدا هم عقیده باشیم. باید به خدا بگوئیم که از گناه خود شرمنده ایم و از کاری که کرده ایم متأسفیم. برای این که اعتراف ما مورد قبول خدا واقع شود، باید از ته قلب باشد. اگر فقط برای فرار از مجازات گناه خود اعتراف میکنیم اعتراف ما حقیقی نیست. وقتی گناهان خود را به طور صحیح اعتراف کردیم باید کلام او را قبول کنیم و ایمان داشته باشیم که گناهان ما بخشیده شده است. نباید برای گناهانی که خدا بخشیده است باز هم غصه بخوریم. نباید اجازه دهیم که شیطان برای گناهانی که به وسیله خون مسیح پاک شده ما را سرزنش کند. اگر نسبت به خدا گناهی کرده ایم باید آن را نزد خدا اعتراف کنیم. اگر نسبت به شخصی مرتکب گناه شده ایم، باید نزد او هم برویم و گناه و خطای خود را نزد او اعتراف کنید (یعقوب ۵ : ۱۶). باید رابطه خود را با او اصلاح کنیم. حتی الامکان باید سعی نمائیم خطاهای خود را جبران کنیم.

غالبا انجام این کار مشکل است ولی خدا ما را در انجام آن کمک خواهد کرد و ما تا این کار را نکنیم آرامش قلبی پیدا نخواهیم کرد. اگر نسبت به کلیسا گناه کرده باشیم باید گناه خود را به کلیسا اعتراف کنیم. بسیاری از مسیحیان که تولد تازه یافته اند با خدا رابطه و مشارکت صحیحی ندارند زیرا در زندگی آن ها گناهان اقرار نشده وجود دارد. زندگی آن ها سرد و بیثمر است. شادی خداوند در آن ها وجود ندارد. آن صلح و آرامشی را که فوق از تمامی عقل است درک نمیکند. این ها از تمام مردم بدبخت ترند زیرا چون نجات یافته اند نمیتوانند از دنیا لذتی ببرند و چون مشارکت با خدا را از دست داده اند نمیتوانند از امور الهی لذت ببرند. اگر مسیحی قلب خود را سخت بسازد و از اعتراف به گناه خودداری کند خداوند او را تنبیه خواهد کرد. زیرا هر که را خداوند دوست میدارد توبیخ میفرماید و هر فرزند مقبول خود را به تازیانه میزند (عبرانیان ۱۲ : ۶). خدا طوری با ما رفتار میکند که بفهمیم خود او است که این کار را انجام میدهد. او ما را به این علت تنبیه نمیکند که از ما نفرت دارد بلکه این کار به سبب محبت

او نسبت به ما است و میخواهد به ما یاد بدهد که میل و اراده او را انجام دهیم. هیچ تنبیهی خوشایند نیست ولی اگر ما آن درسی را که خداوند مایل است به ما بیاموزد یاد بگیریم وقتی به گذشته نگاه کنیم از این که خداوند ما را تنبیه کرده است خوشحال خواهیم بود.